

pondělí **1** prosinec

Přišel zajisté Syn člověka, aby spasil to, což bylo zahynulo.

Matouš 18,11

Když procházíme hřbitovem, můžeme na náhrobních kamenech vidět nejrůznější nápisy. Mnoho z nich vyjadřuje naději plnou víry, jiné odrážejí smutek a rezignaci. Jaké bylo asi pozadí a důvod každého takového nápisu? Bylo to, co je na nich napsáno, přesvědčení zemřelého, je to přesvědčení pozůstalých, anebo to jsou jen slova bez jakéhokoli přesvědčení?

Nedávno jsem na jednom náhrobním kameni četl: „Ztracen – ale nezapomenut.“ Příbuzní tím asi chtěli podat ujištění o tom, že na milovaného člověka, kterého ztratili, ni-

kdy nezapomenou. Ale jak velký je a zůstane dosah toho vážného slova „ztracen“!

Vždyť nejde jen o rozdělení příbuzných, které už nemůže být vráceno, jakkoli to je bolestné. Především jde o to, zda člověk je pro Boha ztracen nebo zachráněn. A být ztracen pro Boha znamená věčnost daleko od Boha v soudu pro spáchané hříchy. Říká to Bible, Boží slovo. Proto si musíme uvědomit vážnost tohoto varování.

Pro všechny, kteří se varovat nechají, tu je naděje. Bible také říká, že Bůh nechce, aby někdo zahynul. A velké poselství, s kterým se ještě dnes obrací ke každému člověku, je: „Nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své, a živ byl.“ (Ezechiel 33,11) Tento život nabízí Bůh ve Svém Synu Ježíši Kristu. „Kdo má Syna, má život.“ (1. Jana 5,12) Pak nebude nad naším životem stát nadpis „ztracen“, nýbrž „zachráněn“.

— pondělí 1. prosinec 2003 —

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

2

prosinec

Slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin mořských všecky hříchy naše.

Micheáš 7,19

Téma „odpad“ je na pořadu dne. Už dávno většina lidí pochopila, že odpady a nepotřebné věci není možné jen tak odhazovat, nýbrž je třeba myslet na to, jak správně s odpadem naložit, aby nevznikla škoda. Tím také vešlo všeobecně ve známost, že odstraňování odpadků stojí mnoho peněz.

Když myslíme na svůj osobní život, pak vystávají mnohem naléhavější „problémy s odpadem“, které musí každý pro sebe vyřešit. Penězi to nejde, neboť jde o „špínu“ zcela jiného druhu. Ježíš Kristus jednou

řekl: „Ale které věci z úst pocházejí, z srdce jdou, a ty poškvřují člověka. Z srdce zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání...“ (Matouš 15,18.19)

Jak často jsou ústa zneužita k tomu, aby byla vyslovena zlá slova nebo dokonce lži! Pravá příčina všeho zla, které lidé vyslovují a také činí, leží v srdci, neboť „z plnosti srdce ústa mluví“. Jaký dlouhý seznam hříchů tu Pán vyjmenovává! Tuto nečistotu s sebou vláčíme. A tak máme na mysli odstranění tohoto „odpadu“.

Jestliže jste si tento problém uvědomili, předkládáme vám také jeho řešení. Ježíš Kristus trpěl na kříži za hříchy, On, spravedlivý, za nás nespravedlivé. Proto může Bůh nyní – a o to jde – hříchy odpustit. Použijte této nabídky!

2. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **3** prosinec

Člověk, kterýž často kárán bývá, zatvrzuje šíji, rychle potřín bude, tak že neprospěje žádné lékařství.

Přísloví 29,1

Bůh nechce, aby lidé zahynuli

Několikrát stál na prahu smrti. Jednou byl na horské túře v Alpách, když se pod ním prolomila slabá vrstva ledu a málem se utopil v ledovcovém jezeře. Podruhé se jeho malý plachetnicový člun převrátil v bouři. Za záchranu svého života vděčil námořní policii. A pak, v třiceti pěti letech, onemocněl na leukémii. Díky výbornému lékařskému zásahu se nemoc zastavila. Bůh mu po vypuknutí této nemoci daroval ještě dalších 15 let,

až byl při jízdě autem za bouřlivého větru zabít padajícím stromem.

Proč to vše vyprávím? Tento muž, který byl ke všem lidem velmi přívětivý a milý, měl věřící sousedy. Jeden z nich s ním vícekrát mluvil o osobní víře v Ježíše Krista. Avšak tento muž, ačkoli znal dobře Bibli, se nedomníval, že by potřeboval osobního Spasitele.

Bůh chtěl tohoto muže zachránit. Varoval jej důrazně. Ale onoho bouřlivého dne uplynula doba jeho života na této zemi. V jedné minutě byl odvolán na věčnost – aby se odpovídal před Bohem, svým Stvořitelem!

Možná že Bůh i nás osobně už varoval. Jak jsme na to reagovali? Uchopili jsme záchrannou ruku Spasitele a nechali se zachránit?

3. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **4** prosinec

Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího.

1. Jana 5,13

Při kontaktu s lidmi narážíme často na názor, že teprve na onom světě se ukáže, zda je někdo Bohem přijat, či nikoli. V tomto životě prý ohledně toho nemůžeme mít absolutní jistotu. – Vedle toho jsou křesťané, kteří tvrdí, že za určitých okolností je možné spasení opět ztratit. V každém případě tu tedy zůstává stálá nejistota ohledně toho, zda člověk je skutečně spasen, anebo zda zahyne. Taková nejistota nemůže srdce nikdy uklidnit, ani mu způsobit radost. Jsou lidé, kteří to se svými hříchy berou velmi vážně a také věří v Pána Ježíše, ale nepřicházejí k jistotě víry. A v závislosti na jejich povaze

je tato nejistota může uvrhnout do hluboké deprese. Co se tady dá dělat?

Je třeba zcela otevřít ucho a srdce Božímu slovu, neboť ono na mnoha místech vyhledává absolutní jistotu spasených a nemožnost ztracení věčného spasení. Spasitel zvolal po vykonaném díle vykoupení: „Dokonáno jest.“ Je dokonáno vše, co bylo nutné k našemu spasení, my tomu potřebujeme jen věřit.

Uvedeme ještě několik míst, která mohou věřícím dát pevný pokoj srdce: „Hřích svůj oznámil jsem tobě a nepravosti své jsem neukryl... a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého.“ (Žalm 32,5) – „Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno jeho.“ (Jan 1,12) – Pán Ježíš říká: „Kdo slovo mé slyší, a věří tomu, který mne poslal, má život věčný, a na soud nepřijde.“ (Jan 5,24) – „Na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nevzpomenu více.“ (Židům 10,17)

4. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **5** prosinec

**Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má,
aby nemohla vykoupiti?**

Izaiáš 50,2

Bůh se nemění – zůstává věrný

Známý americký černošský vůdce, Frédéric Douglas, se jednou, když situace černochoů byla zvláště kritická, ve své řeči v Bostonu vyjádřil velmi pesimisticky. Řekl: „Do Afriky jít nemůžeme. To by naše problémy nevyřešilo. V Kanadě máme potíže s klimatem. Zde nám jsou brána všechna práva. Hrozí nám a zle s námi nakládají...“

Když se posadil, zavládlo skličující ticho. Tu povstala stará, tvrdou prací poznamenaná

žena, a nahlas se zeptala: „Frédéricu, Bůh tedy zemřel?“ Tato slova byla jako jasný pa-
prsek, který ozářil právě vykreslený temný
obraz. Pozornost všech byla znovu vedena
k moci svrchovaného Boha.

Nezakoušíme ve svém životě podobné situ-
ace, když vidíme, jak se problémy vrší jako
bouřlivá mračna? Dokud hledíme na okol-
nosti, jsme svíráni a skleslí. Pozvedněme
však své myšlenky k našemu věrnému Bo-
hu, a pak se vše změní. Připomeňme si, že
nás miluje a že má všechnu moc. I pro na-
še problémy, které se před nás staví, má ne-
očekávaná řešení. Ale ať už dělá cokoli,
vždy chce naplňovat naše srdce neomeze-
ným pokojem. Jako kdysi apoštolu Pavlovi,
říká dnes Pán i nám: „Dosti máš na mé mi-
losti, neboť moc má v nemoci dokonává se.“
(2. Korintským 12,9)

5. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **6** prosinec

Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři ženy synů jeho s ním do korábu.

A zavřel Hospodin po něm.

1. Mojžíšova 7,13.16

Každé dveře oddělují prostor venku a prostor uvnitř. Když se zavřou, je rozdělení s konečnou platností uzavřeno: Kdo je uvnitř, je uvnitř, a kdo je venku, zůstane venku.

Když Noé stavěl koráb k záchraně před potopou, přišla po letech chvíle, kdy mu Bůh řekl: „Vejdí ty i všecka čeleď tvá do korábu.“ (1. Mojžíšova 7,1) Pak za ním Pán sám zavřel dveře. – Krok do korábu musel udělat Noé sám. Zavření dveří převzal Bůh. Tak tomu je dnes se spasením. Naší věcí je věřit

zvěstovanému evangeliu a důvěřovat Pánu Ježíši. Pak Bůh daruje nové narození a jistotu spasení a zapečetí věřícího Duchem Svatým. Vykoupený už nemůže ztratit spasení, které získal. Za to ručí sám Bůh.

Když Bůh zavřel dveře korábu, nebyla pro lidi, kteří stáli venku, už žádná možnost vejít dovnitř. Všichni, kteří nebyli ukryti v korábu, přišli ve velké potopě o život – jak známí Noé, tak ti, kteří pomáhali při stavbě korábu. Když jde o spasení našich nesmrtelných duší, není tomu jinak. Jednou, možná už velmi brzy, zavře Bůh dveře milosti s konečnou platností. Ten, kdo potom nebude patřit k těm, kteří osobně uvěřili ve Spasitele, bude věčně ztracen – i kdyby rodiče nebo sourozenci byli věřící křesťané, i kdyby se počítal ke křesťanům a konal mnoho křesťanské činnosti. Protože se osobně nikdy nerozhodl pro Ježíše Krista, zůstane venku.

6. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

7

prosinec

Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. Římanům 5,8

Myšlenky k Epištole Římanům

Ve zvláštních případech může lidská láska způsobit, že někdo zemře za dobrého člověka, za přítele nebo za příbuzného (7. verš).

Boží láska nepředpokládá v předmětu Své lásky nic přitažlivého, nic lásky hodného. Ona má svůj zdroj nebo svoji pohnutku v Bohu samém, neboť „Bůh je láska“. Byli jsme bezmocní, nespravedliví, hříšní lidé a Bůh nás přece miloval a Kristus za nás umřel. Tato skutečnost – že Bůh nás miloval a dal za nás Svého Syna, aniž by pro to byl nějaký důvod v nás samých – dává věřícímu jistotu ohledně jeho neodvolatelného přijetí u Boha.

Kdyby naproti tomu naše křesťanské postavení před Bohem záviselo na nás samých, kdyby např. Kristus za nás zemřel proto, že jsme milovali Boha, anebo protože jsme – alespoň v určité míře – zachovali zákon, pak by pro nás neexistovala žádná jistota. Vždy znovu by v nás vyvstávala palčivá otázka: „Co se stane, když budu Boha někdy méně milovat anebo když přestoupím Jeho přikázání?“ Takto však je celé spasení výsledkem Boží bezpodmínečné lásky. Tím je odstraněna každá nejistota.

V Efezským 2,4-5 nalézáme podobné ujištění: „Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kterouž zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem, (milostí spaseni jste).“ Od člověka, který je v duchovním směru mrtev, nelze vůbec nic očekávat, jeho spasení může být jen „milostí“, a v tom spočívá jistota.

(pokračování příští neděli)

7. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **8** prosinec

Živá jest zajisté řeč Boží a mocná.

Židům 4,12

Evangelista Moody vypráví, jak věřící křesťané v jednom z amerických velkoměst poslali členům předního klubu tohoto města evangelizační spisky. Jeden list měl nadpis: „Připrav se vstříc Bohu svému!“ (Amos 4,12) Toto poselství v obálce obdržel také muž, jenž byl známý svým bezbožným, lehkomyšlným životem. Seděl právě ve své pracovně, když mu dopis přinesli.

„Připrav se vstříc Bohu svému!“ – „Co to je?“ zvolal, když obálku otevřel. „Kdo byl tak nestydatý a poslal mně tento cár?“ Rozzloben na neznámého odesílatele se zvedl a chtěl dopis předat plamenům krbu. Avšak v té

chvíli ho napadlo, že ho pošle svému příteli a příležitostně zjistí, co ten tomu „žertu“ říkal. Strčil traktát do obálky a změněným rukopisem ho adresoval svému veselému příteli.

Ten dostal dopis a hned měl na rtech kletbu týkající se „křesťanského nesmyslu“. Už chtěl spisek roztrhat, když jeho oči zůstaly viset na slovu: „Připrav se vstříc Bohu svému!“ Pozoruhodné – byla to zvědavost nebo co to bylo? Začal číst. A když dočetl do konce, byl dalek toho, aby list roztrhal. Probudilo se v něm svědomí, Boží šíp zasáhl jeho nitro. Netrvalo dlouho a byl usvědčen ze svých hříchů a hledal milost tam, kde ji lze nalézt: u Krista.

Nyní myslel také na své bezbožné přátele. A opět se malý spisek vydal na cestu, tentokrát zpět k prvnímu muži. A také zde zasáhlo Boží volání srdce a svědomí.

8. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý

9

prosinec

Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele.

Izaiáš 43,11

Osoba Ježíše Krista je pro mnohé lidi „kamenem úrazu a skálou pohoršení“. Jeho absolutní nárok na titul „Spasitel světa“, jedinečnost Jeho Osoby jako „pravého Boha a věčného života“, to všechno naráží u mnoha lidí na odmítnutí a na odpor.

Jedna žena projevila zájem, avšak pak mi nabídnutý lístek vrátila. Na mou užaslou otázku: „Proč?“ odpověděla: „Protože jste také takový, kdo říká, že Ježíš je jediná cesta ke spasení.“ – Také se dvěma mladými muslimy jsem se rychle dostal do hovoru. Traktáty přijali nejprve oba. Náhle mi jeden podal spisek nazpátek. Jeho zdůvodnění

znělo: „Řekl jste, že Ježíš je Boží Syn.“ – „To je pravda a já jsem o tom plně přesvědčen.“

Vždy znovu musím zjišťovat, že Ježíš jako prorok je přijímán i muslimy. A jako zakladatele náboženství, jako dobrý příklad, jako Toho, kdo činil dobře, Jej uznávají i u nás mnozí. Dokud je Pán Ježíš snižován na zem, dokud je „jen člověk“, dokud je stavěn na úroveň druhých, pak je pro mnohé ještě všechno v pořádku.

Ale jakmile se trvá na tom, že on je „Bůh, velebený na věky“ (Římanům 9,5), je nutné se připravit na odpor. *A přece je to pravda!* Vždyť On je také Stvořitel a jednou obnoví i stvoření, které trpí hříchem člověka. Ale především je jediným Spasitelem pro ztracené hříšníky. „Žádného není kromě mne spasitele,“ říká Bůh skrze proroka Izaiáše vzhledem k Svému Synu Ježíši Kristu. V nikom jiném není spasení. – Jen ten, kdo se s vírou uteče k Němu, Božímu Synu, bude zachráněn před věčným soudem.

9. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **10** prosinec

A protože sstoupiv, pohřžil se v Jordáně sedmkrát vedlé řeči muže Božího. I učiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého, a očištěn jest.

2. Královská 5,14

Stálo to těžké přemýšlení, než syrský vojevodce udělal to, co mu řekl Boží prorok! Vyplatí se přečíst si v Bibli ten již často citovaný příběh. Je ve 2. Královské knize v 5. kapitole.

Velitel vojska, Náman, který byl zvyklý na vítězství, trpěl malomocenstvím, tehdy nezhojitelnou kožní nemocí, která v Bibli představuje symbolicky hřích. Vážnost jeho nemoci mu byla jasná; jinak by necestoval s doprovodem do Samaří. V tom byl dále než mnozí současníci, kteří nechtějí přiznat, že mají problém – problém s Bohem kvůli svým hříchům, neboť takový to má význam pro nás.

Jel tam a v souladu se svým postavením se ohlásil u izraelského krále. Ale s problémy, které jdou „na tělo“, nám velcí tohoto světa nemohou pomoci. Tomu se musel naučit Námán a tomu se musíme naučit i my. Avšak prorok Elizeus slyšel o té věci, a tak jela jízdní společnost dále až k jeho domu.

Nyní přišla rozhodující chvíle. Problém nespočíval v tom, že by prorok nebyl schopen uzdravit Syrského, nýbrž zda ten bude ochoten použít nabízený prostředek. Musel sestoupit ze své výše a sedmkrát se ponořit v Jordánu. A to mu nejprve nebylo dost dobré.

To je i dnes problémem: Ten, kdo chce vyřídit své věci s Bohem, musí „sklopit hlavu“ a věřit, že Kristus musel zemřít i pro něho, hříšníka. Kdo to nechce učinit, věčně zahyne.

Námán byl nakonec dosti moudrý, nechal se přesvědčit a byl uzdraven.

10. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **11** prosinec

Pojďte, neboť již připraveno jest všecko. I počali se všichni jednomyslně vylouvatí.

Lukáš 14,17.18

Většina lidí je ustavičně v časové tísní. Patří to už téměř k dobrému tónu nemít čas. Ten totiž, kdo nemá čas, je všude potřebný. Je důležitý a nenahraditelný. Jak často jsme už sami řekli: „Nemám čas.“ – A když vykonáme návštěvu v domově důchodců nebo v pečovatelském domě, slyšíme od mnohých obyvatel těchto ústavů, že jim dny a hodiny připadají hrozně dlouhé. Mají mnoho, velmi mnoho času.

Je vůbec možné dosáhnout v této věci určité vyrovnanosti? Ano, ale jen s Bohem. Náš čas je totiž v Jeho ruce. A tak si musíme –

i když se domníváme, že nemáme čas, – pro Boha čas udělat a přijmout Jeho pozvání. Ukáže nám potom, že *tento* čas je jen jedna strana. Druhá strana je věčnost, a tu bychom chtěli jednou strávit u Boha, našeho Stvořitele. Ale to nejde jen tak. Jen ten, kdo s Ním dal věci do pořádku v tomto životě, má pokoj s Bohem a bude ve věčnosti u Něho. Kdo však zemře nesmířen s Bohem, zůstane od Něho věčně vzdálen.

Jestliže si uděláme čas pro Boha, zjistíme, že On má pro nás čas vždy. V tísnivých situacích bude při nás stát a pomůže nám, abychom i tehdy našli čas pro Něho a pro čtení Bible. Také ve stáří zakusíme, že nejsme sami. Naš Pán a Spasitel zaslíbil, že bude se Svým lidem po všechny dny. S Ním nebudou hodiny a dny už tak hrozně dlouhé, nýbrž budou naplněny Jím.

11. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **12** prosinec

Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen.

Skutky ap. 16,31

Žijeme ve světě a v době, kde se mnoho mluví o emancipaci a o seberealizaci. Navíc se ke všemu, co existuje, zaujímá kritický postoj. Dřívější pořádky jsou nahrazovány jinými, nebo také házeny přes palubu, protože člověka omezují v jeho svobodě.

Daří se proto nám a naší společnosti lépe? Kdo je upřímný, musí uznat, že ne. Jsou tedy nové moderní názory a snahy špatné? Odpověď zní: Ano, neboť svoboda bez pořádku je iluzí. Člověk potřebuje ke své bezpečnosti normy. Tak to je od Stvořitele zařízeno. My jsme příliš slabí, abychom si uměli sami dát normu, směr a cíl.

Člověk byl stvořen k obecenství s Bohem. Může svou svobodu nalézt jen tam. Protože vlastní určení našeho života leží v závislosti na Bohu, není jiné naplnění života, než být u Něho.

Samostatný člověk není samostatný. Je manipulovanou bytostí, která je hnána vládcem tohoto světa k sebezničení. Zde pomůže jen prostá víra. Nejprve *víra v Boha*, který učinil nebe a zemi a pro kterého není nic nemožného. Pak ale také *víra v Jeho Slovo*, Bibli, ve kterém nám ukazuje, že jsme se proti Němu prohřešili a zasloužili si Jeho soud. Avšak Bible nám ukazuje také východisko: *Víru ve Vykupitele* Ježíše Krista, který kdysi zemřel za hříšné lidi na kříži.

12. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **13** prosinec

Připravujte cestu Páně.

Lukáš 3,4

Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.

Matouš 18,3

Dva kolegové, kteří spolu dobře vycházeli, se před vánočními svátky loučili, a tu jeden řekl tomu druhému: „Přeji ti radostné svátky a pro nový rok, abys zůstal takový, jaký jsi!“

To zní pěkně, je to téměř jako uznání. Ale zůstat takovými, jací jsme, se může ukázat jako velmi nedobré.

Věřící křesťan ve své přednášce položil udivující otázku: „Co musí člověk dělat, aby vzhledem k věčnosti zaručeně minul cíl své-

ho života?“ A odpověď zněla: „Zůstaň takový, jaký jsi, a nehýbej se!“

Jan Křtitel, předchůdce Pána Ježíše Krista, napomínal své posluchače důrazně a se vší naléhavostí, aby činili pokání. Tehdejší lidé – stejně jako dnešní – asi o způsobu svého života a smýšlení nepřemýšleli. Jan Křtitel je chtěl vyvést z jejich domnělé bezpečnosti a ustrnutí ve zvyklostech, které oni, a možná i jiní, považovali za dobré. Chtěl je připravit na živé setkání s Kristem.

A my? Pokud jsme se s Ním ještě nesetkali a nerozhodli jsme se pro Něho, neměli bychom v žádném případě zůstat takovými, jací jsme, jinak bychom věčně zahynuli. – Ale i potom, když jsme uvěřili v Pána Ježíše, nezůstávejme stát u obrácení, nýbrž čtením Bible a modlitbou, ale i obecenstvím s druhými křesťany můžeme růst ve víře.

13. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle **14** prosinec

**Čím tedy více nyní, ospravedlnění jsou-
ce krví jeho, spasení budeme skrze něho
od hněvu.**

Římanům 5,9

Myšlenky k Epištole Římanům

Ve spojení s ospravedlněním vystupuje v tomto verši do popředí krev Pána Ježíše Krista.

V kapitole 3,24 spočíval důraz na tom, že věřící křesťan je ospravedlněn *skrze Boží milost*. Neboť ospravedlnění má svůj původ v Boží milosti. Jako nespravedliví, ano jako „bezbožní“, můžeme být nyní prohlášeni za spravedlivé jen skrze milost.

Tato možnost tu je pro každého člověka, který uvěří v Krista a Jeho krev. Proto je v kapitole 3,28 napsáno, že „člověk bývá spravedliv učiněn vírou“ (srovnej také s kap. 3,26; 5,1). Nikdo nemůže být ospravedlněn na zá-

kladě něčeho, co by sám konal, nýbrž jen skrze víru má přístup k ospravedlnění Boží milostí.

V našem verši je napsáno, že jsme ospravedlněni „krví jeho“. Základem a mocí ospravedlnění je Ježíšova krev, Kristova zástupná smrt. „Krev Krista Ježíše, Syna jeho, očisťuje nás od všelikého hříchu.“ (1. Jana 1,7) Kristus nesl celý Boží soud za všechny viny těch, kteří v Něho uvěří – za všechny hříchy, kterých se dopustili před svým obrácením k Bohu, stejně jako za všechny chybné kroky, které učinili jako křesťané. Proto je Boží spravedlnost naprosto uspokojena.

Boží hněv jednou přijde na „každou bezbožnost a nepravosti lidí“ (kap. 1,18) – to je jisté! Ale věřící se už nemusí bát Božího hněvu. Je v plném bezpečí, protože Kristus za něho nesl všechen trest jako Zástupce – to je stejně tak jisté!

(pokračování příští neděli)

14. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **15** prosinec

Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdené. Od spodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého.

Izaiáš 1,5.6

„Na to nesahat!“

Nemocný je lékařem nejprve dotazován a vyšetřován, než mu může být předepsán lék. Přitom se možná lékař dotýká rukou různých míst těla, aniž by na to nemocný něco řekl. Ale jen do chvíle, kdy se dotkne citlivého místa. „Nemačkat; to mne bolí!“ volá pacient náhle.

Velmi podobné to je, když se dotkneme svědomí člověka. Dokud se mluví všeobecně o zlu ve světě, o užitku náboženství nebo o Boží existenci, jde všechno ještě docela

dobře; v tom vládne většinou porozumění. Ale jakmile se někomu předloží nutnost, že má osobně vyznat Bohu své hříchy, ukáže se, že se sáhlo na citlivý bod, a lidé jakoby volají: „Na to nesahat!“

Ale nikdo se nenarodí jako křesťan. Člověk se jím nestane ani tím, že se dá pokřtít, nýbrž jen tím, že pro sebe vírou přijme Ježíše, Božího Syna jako Spasitele. A k tomu musí člověk nejprve doznat, že se před Bohem provinil.

To je to citlivé místo. Dokud se mluví o zlu nebo nepravosti ve světě, každý souhlasí. Ale když mi někdo řekne, že i já jsem hříšník, který si zasluhuje Boží soud, pak je to pro mne nepříjemné a reaguji. A přece Bible jasně říká: „Všichni zhřešili.“ (Římanům 3,23)

A jaký je lék? Bůh odpustí každému, kdo vyzná své hříchy a věří ve Spasitele, Pána Ježíše Krista.

15. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **16** prosinec

A ten, který viděl, svědectví vydal, a právě jest svědectví jeho. On ví, že právě věci praví, abyste vy věřili.

Jan 19,35

Dva mladí angličtí vědci, B. P. Grenfell a A. S. Hunt, kopali v Egyptě v roce 1920 na jedné antické hromadě suti. Hledali historická svědectví a našli části velmi starých papyrů. Jen v oblastech chudých na srážky zůstane tento citlivý materiál uchován před vlhkostí; a tím, že byl zavát pískem, bylo zabráněno slunečním paprskům, aby písmo vybílily. Oba badatelé přivezli své nálezy do Anglie, kde byly postupně luštěny. Tím se získaly zcela nové, zajímavé pohledy na všední život Egyptanů před asi dvěma tisíci lety.

Avšak ke světové slávě to dotáhl malý kousek papýru, velký asi jako talířek. Když badatel C. H. Roberts ještě jednou přehlížel v roce 1935 nalezený materiál, byl mu tento útržek papýru nápadný. Obsahuje sedm řádků ve starořeckém písmu na přední a zadní straně. To stačilo k jednoznačnému určení, že se jedná o několik veršů z Janova Evangelia. Také stáří tohoto útržku bylo možné zjistit s velkou jistotou: cca 125 let po Kristu. Tak byl nalezen nejstarší rukopis Nového zákona.

Kritikové Bible byli kolem roku 1920 toho názoru, že Janovo Evangelium nemohlo být napsané Janem samým. Podle ústního podání zemřel apoštol ve vysokém věku na konci 1. století našeho letopočtu. Když se opis Evangelia dostal už asi o 30 let později do Egypta, není rozumné pochybovat o Janově autorství. Prosím, přečtěte si pod tímto dojmem ještě jednou verš v záhlaví.

16. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa **17** prosinec

Vydal jsem zajisté vám nejpředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podle písem.

1. Korintským 15,3

Ve výkladní skříni antikvárního knihkupectví stál ne zrovna levný svazek, obsahující 210 fotografií hlav Krista. Jsou to představy mnoha tvůrčích umělců o Ježíšovi. A ani jedna z těch představ nemohla odpovídat skutečnosti, ačkoli podoby svědčily o velké snaze a schopnosti vcítit se.

Je však důležité vědět, jak Syn člověka skutečně vypadal? Bible k tomu nepodává téměř žádné poukazy. Spíše mluví podrobně o tom, kdo Ježíš byl, jak žil a co činil. To je významné. Když jde o Jeho smrt, pak se

dnešní biblické slovo týká nás všech, nejen znalců umění, historiků, teologů nebo jinak nábožných lidí. Neboť hříchem jsme zasaženi všichni.

Lidé dnes hřích všelijak pojmenovávají a opisují, snad jako různé zločiny, snahu po moci, ziskuchtivost apod. Svaté Písmo má pro to vše jen jedno slovo: *hřích*. Bůh očekává, že se tomuto jeho pohledu přizpůsobíme, ba ještě více, že uznáme, že hříchy posvrňují život nás všech a nakonec ho zkaží. Hřích je také důvodem, proč propukne Boží soud nad zemí a nad všemi jejími obyvateli.

Ale tím, že věci přijmeme rozumem, není věc vyřešena. Pravé porozumění souvislostem musí jít hlouběji: k lítosti a sebeodsouzení. Zde potom přichází ke slovu biblické poselství: Kvůli našim hříchům zemřel Kristus na kříži.

17. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **18** prosinec

**Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž
dochází hojné kořisti.**

Žalm 119,162

Němé housle

V neuenburgském muzeu ve Švýcarsku ukazují housle, které mají velkou historii. Byly vyrobeny před více než dvěma a půl stoletími Stradivarim, největším houslařem všech dob. Napoleon je kdysi daroval svému maršálovi Berthierovi. Dnes jsou uchovávány v opacněřované vitrině s elektronickým poplachovým zařizemím a filtry proti nebezpečnému zářemí.

Slovem, housle jsou v bezpečí – ale jsou němé! Nejsou k žádnému užitku. Stradivari je udělal, aby zněly, a ne jako výstavní kus.

Mohlo by se docela dobře stát, že máte doma také „němé housle“. Možná že máte vzácně vázanou Bibli vystavenou ve své knihovně na podívanou, ale nikdy v ní nečtete. Znáte její původ? Jak se k vám kniha dostala, zda koupí nebo dědictvím, není podstatné. Ale víte, kdo je autor a odkud pochází její poselství? Je to Boží kniha, jíž mluví Bůh k lidem, aby jim řekl, co by se jinak nedověděli: Kdo je Bůh, co učinil, co si zasloužil hříšný člověk, a také mluví o spase ní, které Bůh člověku nabízí na základě oběti Ježíše Krista.

Otevřete svou Bibli a začněte u Evangelii! Najdete v ní cestu pravého štěstí, neboť se v ní setkáte s Bohem lásky a s Jeho Synem Ježíšem Kristem. Je to kniha, která není určena k tomu, aby byla vystavena, nýbrž čtena.

18. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **19** prosinec

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

Zjevení 1,3

Člověk Knihy (1)

Starý Ind s námahou přečetl všechny knihy svého náboženství, aby našel pokoj. Ale úzkost neopouštěla jeho srdce. Přišli mu oznámit, že v sousedním městě bude svátek na počest boha Višny. Na velkém voze byla vezena kolosální socha představující modlu a fanaticové se vrhali i pod kola svatého vozu, aby obdrželi odpuštění svých hříchů.

Stařec se dostavil k svátku, ale mír nenalezl. V poslední den svátku uviděl v zástupu

člověka, který schovával pod šaty nějakou knihu. „Cizinče,“ řekl mu, „co je to za knihu?“ – „Le Kotta Nibadana“ (to jest Nový zákon). – „O čem mluví ta kniha?“ – „Mluví o prostředku, jak obdržet odpuštění hříčů.“ – „Opravdu? Prodal bys mi ji?“ A Ind knihu koupil.

Když se vrátil domů, začal číst. Na první stránce: rodopis. „Oklamali mne,“ pomyslel si, „ta jména neznamenají nic.“ Pokračoval: Ježíšovo narození. „Ach“, řekl si, „to je jasnější.“ Četl dále: Ježíšův život oddanosti, Jeho láska k malým, nemocným, nehodným. Kniha odpovídala jeho vlastním potřebám. Ale Ježíš byl usmrčen. Starcovy oči se naplnily slzami, jako kdyby bylo po všem. Ale ne, Ježíš je vzkříšen! Žije! On je Boží Syn! Ind četl další Evangelia, historii prvotní církve, dopisy apoštolů. Postupně se v jeho srdci rozjasňovalo.

(pokračování zítra)

19. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **20** prosinec

Zdaliž jste nečtli, co jest vám povědíno od Boha?

Matouš 22,31

Swíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.

Žalm 119,105

Člověk Knihy (2)

„To je kniha, kterou potřebuji,“ řekl si starý Ind. Řekl o svém štěstí ženě a svým sousedům. Zval je, aby přišli k němu a poslechli si četbu z Boží Knihy. Modlil se s nimi... Než umřel, projevil přání: „Nespalujte mé tělo podle našeho zvyku. Pohřbete mne a na mém hrobě čtěte z Knihy. Stejně jako Kristus byl vzkříšen, budu vzkříšen jednoho dne i já, abych byl s Ním.“

O několik let později přišli dva misionáři a usadili se nedaleko této vesnice. Jednoho dne zvěstovali evangelium v místě, kde se konal trh. Tu vystoupili ze zástupu dva muži a obrátili se na ně se slovy: „To, co říkáte, není pro nás nic nového. Člověk Knihy nám to už řekl.“ Misionáři se takto dověděli, že se v sousední vesnici několik křesťanů shromažďuje k četbě Božího slova a že tato četba v nich vyvolala podivuhodný účinek. Milovali Pána Ježíše a jejich radost byla známá v celém okolí.

Vy, kteří máte Bibli, čtete ji? Pro vás, kteří ji nemáte, je naléhavě nutné, abyste si ji pořídili. Čtete ji a prostě Boha, aby vám dal poznat Své myšlenky. Čtete ji a věřte tomu, co vám Bůh říká, ať se to týká hříšného stavu všech lidí, nebo Jeho lásky a spasení, které vám nabízí v Ježíšovi.

20. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **21** prosinec

Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadto smíření jsouce, spaseni budeme skrze život jeho.

Římanům 5,10

Myšlenky k Epištole Římanům

9. verš zdůraznil ospravedlnění skrze krev a připojil k tomu: „Čím tedy více... spaseni budeme skrze něho od hněvu“. *Ospravedlnění* je už dnes tak obsáhlé, jako v budoucnosti. Avšak *spasení* křesťana svého plného rozsahu teprve dosáhne. Křesťan má sice už nyní „spasení duše“, ale spasení od hněvu leží ještě v budoucnosti. Je mu však zajištěno, poněvadž stojí pod ochranou Kristovy krve.

Podobně se to děje v 10. verši. *Smíření* věřícího s Bohem je dokonaná skutečnost, ale

jeho *spasení* v nebezpečích této doby se děje v přítomné době.

Smrt Ježíše Krista byla nutná, aby Boží nepřátelé mohli být s Bohem smířeni. A smrt Krista to pro každého věřícího způsobila. Přitom není odjata jen vina, ani křesťan není přenesen zpět do původního vztahu, ve kterém byl Adam před pádem do hříchu. Ne, smíření s Bohem jde dále. Přivádí věřícího do nového, nezrušitelného vztahu k Bohu. Křesťan ví, že nyní stojí v Boží milosti (1. verš).

A jestliže Kristus zemřel pro „nepřátele“, aby je s Bohem smířil, čím více je zachrání silou Svého života, když jsou přivedeni do nového, vroucího poměru k Němu a k Bohu! Nezáůstává s těmi, kteří Mu patří, stát na půli cesty, nýbrž zcela jistě je přivede k cíli.

(pokračování příští neděli)

21. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **22** prosinec

Ježíš řekl: Nechte dítek a nebraňte jim jít ke mně; nebo takových jest království nebeské. Matouš 19,14

Složte tato slova má v srdci svém a v myslí své... a vyučujte jim syny své.

5. Mojžíšova 11,18-19

Roztrhaný almanach

Starší křesťan půjčil jednomu ze svých mladých sousedů ročenku s titulem: „Evangelizační almanach“. Chlapec slíbil, že si jej přečte, pak ho hned vrátí. Téhož večera jej matka překvapila, zrovna když začal číst, a vyhubovala mu: „Zbláznil jsi se? Historiky o dobrém Bohu v mém domě?“ Vzala knížku a hned ji roztrhala.

Zklamané dítě si slibovalo, že hned, jak to půjde, tu brožurku koupí. Knihkupci znali mno-

ho almanachů, ale tento nikoli. Ondřej musel tedy jít a vyprávět svému příteli, co se mu stalo. Ten ho uklidnil a pozval, aby se zúčastnil evangelizačních shromáždění. Chlapec tam šel a poslouchal s takovou pozorností, že přes odpor své matky, která vůči němu projevovala málo lásky a často si i ráda připila, poznal Pána Ježíše jako svého Spasitele.

Když píšeme toto vyprávění, myslíme na ty děti, které mají tak velkou výsadu, že jsou svými rodiči vyučovány v křesťanské pravdě, a které jsou od dětství vyzývané, aby daly své srdce Pánu, a přece se od Boha odvracejí, opovrhují Jeho Slovem a odmítají poslouchat. Milí mladí přátelé, jak uniknete, když zanedbáváte tak veliké spasení? (Židům 2,3) Vzpomeňte si na toho, jenž opovrhl svým *právem prvorozeného*. Vaše výchova vám předkládá mnohem větší požehnání než měl Ezau. Ten příliš pozdě, byť se slzami, hledal požehnání, které prodal (Židům 12,16-17). Nenechte minout čas.

22. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **23** prosinec

Zdali nevíte, že komu se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, buď hříchu k smrti, buď poslušenství k spravedlnosti?

Římanům 6,16

Nešťastný král – otrok

Trochu zvláštní titul, že ano! Tak chceme označit Herodesa Antipu. Byl to syn neblaze známého Herodesa Velikého, který nařídil zabít děti v Betlémě při Ježíšově narození.

Herodes byl nejprve otrokem svých vášní. Vzplanul ke své švagrové Herodiadě, ženě svého bratra Filipa, a překročiv všechny sociální a náboženské zákazy, přisvojil si právo vzít si tuto ženu. Jan Křtitel, věrný prorok, tento hřích královi vytkl (Marek 6,18). Jeho odvaha ho stála svobodu, neboť byl uvržen do

vězení. Být Bohu věrný ve světě, který je Bohu nepřátelský, něco stojí.

Potom *byl Herodes otrokem toho, „co řeknou druzí“*. Měl starost o svou popularitu, a stal se tak hračkou lidí. Jestliže se neodvážil usmrtit Jana Křtitele, bylo to proto, že se bál zástupu, který jej považoval za proroka. Ale nedokázal odmítnout Janovu hlavu dceři intrikánské ženy „pro přísahu a pro ty, kteří spolu s ním stolidi“ (Matouš 14,1-12). Věděl, že dělá zlou věc, ale přesto ji vykonal.

Konečně *byl Herodes trápen svým svědomím, které jej obžalovávalo*. Když slyšel pověst o Ježíšovi, řekl: „Toto jest ten Jan, kterého jsem já stal. On z mrtvých vstal.“ (Marek 6,14-16)

Není třeba být králem, aby člověk byl otrokem svých vášní nebo toho „co řeknou druzí“. Ale aby byl osvobozen z takového otroctví musí se utéci k moci Božího Syna. „Jestliže vás Syn vysvobodí, právě svobodni budete.“ (Jan 8,36)

23. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa **24** **prosinec**

Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli.

Jan 5,40

Kdo žízní, přijď, a kdo chce, naber vody života zdarma.

Zjevení 22,17

Proč nejste spaseni?

Je to proto, že jste nikdy neslyšeli evangelium? To bezpochyby ne. V každém případě to nebude pravda, až dočtete tento lísteček.

Je to proto, že nemáte čas? To také není pravda. Přestože se v životě musíte zaměstnávat mnoha věcmi, nacházíte čas pro věci, které jsou mnohem méně významné.

Je to proto, že si myslíte, že evangelium ne-

ní pro vás? To se mýlíte. Boží poselství je skutečně pro všechny lidi.

Proč tedy nejste spasení? Možná že jste v tomto ohledu byli až dodnes nedbalí.

Nemůžete a nesmíte takto pokračovat. Musíte se smířit s Bohem. Vaše hříchy vás od Boha oddělují. Jste neschopni se jich zbavit, smazat je. Člověk někdy může napravit následky nějakého pochybení, ale samo pochybení zůstává. A to, co vy nemůžete učinit, udělal Bůh. On „tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Boží Syn je cestou ke spasení. Jiné cesty není. Skutečně není jiného jména, které by bylo dáno lidem, aby skrze ně mohli být spaseni, než jméno Ježíš (Skutky 4,12). Jak uniknete v den soudu, když zanedbáváte tak veliké spasení (Židům 2,3)? Je třeba, abyste o tom **nyní** uvažovali.

24. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **25** prosinec

Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.

Lukáš 19,10

„Veni, vidi, vici“ – „Přišel jsem, viděl jsem, zvítězil jsem,“ napsal Caesar plný pýchy svému příteli Mintiusovi do Říma, když v roce 47 př. n. l. dobyl rychlého vítězství nad svými nepřáteli.

Také Kristus přišel a viděl, ale – musel trpět a zemřít, aby zvítězil.

Jako Boží Syn byl od věčnosti v „lůně Otce“. Jako takový nemá žádný začátek. Avšak před asi 2000 lety se stal člověkem. Tím předtím nebyl. To bylo něco zcela nového:

Bůh se stal člověkem a přišel na zem.
K nám! – To je Ježíš Kristus.

A co viděl? Šťastné lidské pokolení? Ne, naopak, všichni lidé byli nemocni hříchem a jeho následky. Mnozí byli tělesně nemocní, někteří i duševně. A všichni byli ztraceni, vzdáleni od Boha. Ježíš Kristus viděl kolem sebe bídu a smrt. A všechno to byly následky hříchu. To se dotýkalo Jeho srdce. Nechal Je to chladným. Přišel, aby odstranil tuto bídu, kterou způsobil satan. Přišel, viděl – a chtěl nám pomoci. Ale jak?

Byla jen jedna cesta: Musel jako „Boží Beránek“ zemřít na potupném kříži za hříchy ztracených lidí. Takový byl Boží plán. Proto k tomu řekl Své ANO. Přišel, aby zachránil ztracené lidi. A také to učinil! Zemřel, a tímto způsobem zvítězil.

25. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **26** prosinec

Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Neboť první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo.

Zjevení 21,1

V období „meziročí“, jak se v některých zemích s oblibou nazývá tato doba mezi Vánocemi a Novým rokem, je nám zvláštním způsobem přivedena před oči pomíjivost všech věcí. A na zemi opravdu není nic trvalého. Všechno je poddáno koloběhu vzniku a zániku a my jsme zvyklí na to, že vše má začátek a také konec.

Ale tak to nezůstane provždy. Dnešní biblický verš nám ukazuje, že země ve své nynější formě, s nám známými životními podmínkami a přírodními zákony, jednou za-

nikne. Pisatel Knihy Zjevení tu vidí konečný cíl Božích cest s lidmi, nové nebe a novou zemi. Až se tento prorocký obraz naplní, uvede Bůh stav, který bude dokonale odpovídat Jeho myšlenkám a Jeho Bytosti, a proto bude věčně neproměnitelný a nezvratný. Kdo z nás tvorů, vázaných na prostor a čas, si dokáže jen trochu představit, co to znamená?

Přesto by bylo dobré užít toto období mezi svátky k přemýšlení o věčnosti, neboť k rozhodnutí, kde ji budeme trávit, dochází zde v časnosti. Když uběhne pro člověka jeho vymezený čas, jsou „kostky vrženy“ a nikdo už nemůže na svém osudu nic změnit. V tomto kalendáři jsme stále znovu zdůrazňovali, že každý člověk musí svůj hříchem porušený poměr k Bohu dát do pořádku. Použil k tomu každý z našich čtenářů dobu, kdy mu Bůh nabízí milost?

26. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **27** prosinec

Sláva na výsostech Bohu.

Lukáš 2,14

Lékař vypráví:

„Když jsem byl den před Vánocemi volán na porodní sál k porodu, stál přede dveřmi manžel, který před několika měsíci od ženy odešel a nechtěl o ní ani slyšet. Nevěděl jsem, co se všechno stalo. Nyní tu stál ten muž bezmocný, a přemýšlel, co má dělat.

Vzal jsem ho jednoduše po porodu s sebou k jeho ženě. Novorozeně leželo v její náručí. Pohlédla na muže laskavě. Vyšel jsem ven. Po několika minutách jsem se vrátil, při-

stoupil jsem k posteli, ale neřekl jsem nic. Vzal jsem jen jeho a její ruku a ruku novorozeněte a vložil jsem svou pravici na všechny ruce. – Pak jsme se na sebe mlčky podívali. Slova tu neměla místo, neboť oči matky i otce opět zářily.

Dokud je v nebi radost nad jedním jediným hříšníkem, který činí pokání, dokud si dva manželé na této zemi podají ruku ke smíření, tak dlouho chceme věřit: Boží láska si podmaňuje lidská srdce, vede je k poznání a k vyznání hříchů a činí je radostnými a ochotnými milovat.“

„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. Jana 1,9)

„Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů..., abyste uzdraveni byli.“ (Jakuba 5,16)

27. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **28** prosinec

A nejen to, ale chlubíme se i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní smíření jsme došli.

Římanům 5,11

Myšlenky k Epištole Římanům

Věřící křesťan je ospravedlněn z víry a má skrze to pokoj s Bohem. Stojí v Boží milosti a *chlubí se jistou nadějí Boží slávy* (1. a 2. verš). Jeho věc s Bohem je přivedena do pořádku, otázka viny je s konečnou platností vyjasněna a žádný bod nezůstal otevřený.

Ovšem v těžkostech života může vyvstat otázka, zda utrpení nebo smrt nemohou křesťana odloučit od Boží lásky, zda nemohou zpochybnit zaslíbenou budoucnost.

Apoštol říká: Ne, my se *chlubíme i souženími* (3. verš). Okolnosti života, často tísnivé i pro křesťana, slouží k tomu, aby posilnily proces jeho duchovního zrání. V těžkostech věřící lépe poznává, že Bůh „je s ním“ a že je „pro něho“. A namísto aby na základě soužení pochyboval o Božích zaslíbeních o požehnání, posiluje se den ze dne jeho důvěra ve věrnost a lásku Boha, který zaslíbení dal.

To vše vede ke třetímu druhu „chlubení“. Křesťan se *chlubí i Bohem* – ne snad jen Boží láskou, nýbrž Bohem samým. Dítě se těší z lásky svého otce, z jeho překvapujících dárků, z jeho pomoci. Ale to největší je, že tohoto otce má! Přesně tak tomu je u Božích dětí. Čím více přemýšlejí o Boží lásce, která je v Kristu zachránila, čím vědoměji zakoušejí Jeho každodenní pomoc, tím více se těší z toho, že mají takového Boha, takového Otce! Potom se „*chlubí Bohem*“ a s obdivem Ho velebí a chválí.

28. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **29** prosinec

Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

Efezským 4,32

Ukřivdil ti někdo? Byly tvé city zraněny? Takové zkušenosti bolí nejvíce, když přicházejí od našich přátel. Často pak máme těžkost s tím, abychom přemohli vzrůstající hořkost a ukázali smiřlivé smýšlení! Už jsi na tom byl také někdy tak? Tu ti chci říci o účinném prostředku pro takové situace: Obrát svůj zrak ke kříži Golgoty, kde trpěl a zemřel tvůj Spasitel!

Pán Ježíš je náš velký příklad pro odpouštění. Během Své veřejné služby byl ustavičně vystaven odporu Svých nepřátel. Na-

padali Jeho slova i Jeho jednání. Jaká zlá, ba rouhavá slova Mu vrhali do tváře! A On stále zachovával tichého ducha. A když Jej nakonec ukřižovali, modlil se: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“

A nyní se chtějme sami sebe upřímně zeptat: Byl jsem na tom při vší utrpěné křivdě někdy tak zle jako On? Už mi někdo naplil do tváře? Náš Pán něco takového prožil, ale nebyl přítom ani rozčilený ani rozhořčený, nýbrž zůstal tichý a hotový k odpuštění. Když tedy budeme mít opět potíž s tím, abychom se přenesli přes urážku, která nám byla učiněna, pak jděme v duchu na Golgotu! Tam hledme na Ježíše, jenž jako nevinný strpěl nevýslovné tělesné i duševní bolesti, a nakonec i smrt – také pro mne, aby mi Bůh mohl odpustit!

29. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

30

prosinec

Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů.

Židům 9,28

Myšlenky o budoucnosti

Když spolu lidé mluví o budoucnosti, pak přicházejí většinou automaticky ke konci, ke smrti. Toto téma je však pro mnohé lidi nepohodlné. Proto říkají: „Ještě stojím oběma nohama pevně na zemi. Mne zajímá život, ne smrt.“ Na to musím dát odpověď: „Správně! Jenže přijde den, kdy se země pod vámi zatřese. Co potom?“

Často slýchaná odpověď na to zní: „Pak je všemu konec, i když je to smutné!“ – Zda ti,

kdo tak mluví, jsou o tom také přesvědčeni, nedovedu posoudit, avšak pochybuji o tom.

Ježíš Kristus říká v Bibli, že pro všechny existuje jsoucnost po smrti – buď ve slávě u Boha, nebo na místě muk, daleko od Boha. Ale něčemu takovému moderní člověk nemůže věřit. Je přílišným realistou. – Anebo *nechce* věřit? To by jinak musel změnit svůj život, a proto říká: „Nemohu věřit tomu, co je v Bibli napsáno.“

Bible staví před oči hroznou budoucnost jen těm, kteří jdou na věčnost nesmíření s Bohem. Žádný člověk sice nemůže na své minulosti něco změnit, ale může to, co jej tíží, upřímně před Bohem vyznat. Pak mu bude odpuštěno, a to na základě díla Ježíše Krista, jenž zemřel na kříži, aby smířil naši vinu. Tímto způsobem může každý uvést svůj život před Bohem do pořádku. Potom může bez obav hledět do budoucnosti.

30. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **31** prosinec

Uslyševši pak královna z Sáby pověst o Šalomounovi... A přijevši do Jeruzaléma...

Protož... zděsila se náramně. A řekla králi:... Aj, není mi praveno ani polovice; převýšil jsi moudrostí a dobrotou pověst tu, kterouž jsem slyšela.

1. Královská 10,1–7

Tato královna slyšela o slávě Šalomouna, Davidova syna, a stálo jí to za to, aby se vydala na dlouhou cestu a viděla to vše na vlastní oči. Jaké bylo její překvapení! Skutečnost daleko převyšovala pověst.

Jestliže jste v uplynulém roce pravidelně četli tento kalendář, pak vám bylo stále znovu poukazováno na Ježíše Krista, Božího

Syna, Spasitele světa. Na mnoha lístečcích vám bylo tou či onou formou představeno něco o slavné Osobě Pána Ježíše Krista.

Ale nestačí, když člověk poselství jen slyší. Kdyby královna ze Sáby zůstala doma, pak by z celé Šalomounovy moudrosti nic neměla. Teprve když jej osobně poznala, byly vyřešeny všechny hádanky jejího života. Je možné se vší jasností zvěstovat výmluvnými slovy evangelium a představovat Ježíšovo výkupné dílo, věčný život a bohatství v Kristu. Avšak co to pomůže, když si každý jednotlivec nedá práci a „nepůjde“, aby se přesvědčil o pravdě Božího slova!

Ve chvíli, kdy člověk vyzná Pánu Ježíši svá provinění a vírou Ho přijme jako Toho, jenž zemřel na kříži za hříšníky, obdrží nezměrné bohatství – odpuštění hříchů, věčný život, pokoj a radost.

31. prosinec 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN